

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj), soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty ve věci žalobkyně: **FAGOFARMA s. r. o.**, Londýnská 730/59, Praha 2, zastoupené advokátem Mgr. Rostislavem Šustkem, Pařížská 204/21, Praha 1, proti žalované: **Technologická agentura České republiky**, Evropská 1692/37, Praha 6, zastoupené advokátem Mgr. Pavlem Kroupou, Dominikánské náměstí 656/2, Brno, proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 11. 2023, čj. TACR 1146-2/2023, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2025, čj. 15 A 15/2024-71,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Popis věci a dosavadní průběh řízení

[1] Podstatou sporu je otázka dostatečné míry odůvodnění rozhodnutí o výběru návrhů projektu podle § 21 odst. 7 zákona č. 130/2002 Sb., o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací z veřejných prostředků (*zákon o podpoře výzkumu*). Žalobkyně (*stěžovatelka*) nesouhlasí s tím, že podle tohoto ustanovení je možné, aby byly úvahy o nepodpoření projektu seznatelné zejména z jiných dokumentů než ze samotného rozhodnutí. Domnívá se, že z práva na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (*Listina*) vyplývá povinnost uvést v rozhodnutí alespoň základní úvahy, které vedly správní orgán k závěru o tom, zda bude projekt podpořen.

[2] V nyní posuzované věci Technologická agentura České republiky (*žalovaná*) vyhlásila dne 5. 4. 2023 veřejnou soutěž Programu na podporu průmyslového výzkumu

a experimentálního vývoje TREND, podprogram 1, do které se stěžovatelka přihlásila s návrhem projektu FW10010144 – Baktericidní biodegradovatelné mikročástice a nanovláknenné materiály s obsahem bakteriofágů pro multidisciplinární použití. Žalovaná následně vyhodnotila přihlášené návrhy projektů a dne 30. 11. 2023 rozhodla o výsledku veřejné soutěže s tím, že projekt stěžovatelky nebude podpořen z důvodu nedostatku finančních prostředků.

[3] Proti tomuto rozhodnutí se stěžovatelka obrátila na kontrolní radu žalované se stížností. Rozhodnutím ze dne 18. 1. 2024 však kontrolní rada stížnosti nevyhověla a potvrdila rozhodnutí o nepodpoření projektu.

[4] Stěžovatelka následně podala žalobu proti rozhodnutí žalované k Městskému soudu v Praze (*městský soud*), který ji nyní napadeným rozsudkem zamítl.

2. Kasační stížnost, vyjádření žalované a replika stěžovatelky

[5] Stěžovatelka podala kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nezákonnost spočívající v nesprávném právním posouzení, a navrhuje jeho zrušení.

[6] Podle stěžovatelky městský soud v napadeném rozsudku nesprávně posoudil námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované. Stěžovatelka se totiž domnívá, že zvláštní úprava rozhodování o výběru návrhu projektů nezbavuje žalovanou povinnosti odůvodnit rozhodnutí alespoň základním způsobem. V posuzované věci se proto žalovaná měla vypořádat například s rozpory v hodnocení oponentů. Dále stěžovatelka upozorňuje na překvapivost napadeného rozsudku z důvodu nesouladu jeho závěrů s předchozí rozhodovací praxí městského soudu, ve které prý soud nastavil vyšší standard odůvodňování rozhodnutí o výběru návrhu projektů. Stěžovatelka také nesouhlasí s tím, jak se městský soud vypořádal s tvrzenou nepřezkoumatelností rozhodnutí o nepřiznání bonifikace. Tvrdí, že závěr soudu o dostatečnosti odůvodnění je absurdní, jelikož žalovaná vůbec nevysvětlila, v čem konkrétně spočívalo nesplnění Principu 4.0 či chybějící kvantifikace zvoleného cíle, kterými odůvodnila nepřiznání bonifikací.

[7] Žalovaná se ztotožňuje s napadeným rozsudkem a odůvodnění svého rozhodnutí považuje za dostatečné. Rozdělení finančních prostředků je mechanickou úvahou. Po odborném vyjádření poradních orgánů totiž žalovaná zpravidla seřadí projekty na základě hodnocení a určí, pro které má k dispozici finanční prostředky. Rozsudek citovaný stěžovatelkou je prý nepřiléhavý na posuzovanou věc a nereflexuje pozdější vývoj judikatury NSS. Ke druhému rozsudku žalovaná uvádí, že jeho podstatou je nedostatečná opora rozhodnutí o neudělení bonifikace ve spisech. Není proto pravda, že městský soud svou dřívější rozhodovací praxí nastavil vyšší standard odůvodňování rozhodnutí o nepodpoření projektu. K námitce nepřezkoumatelnosti odůvodnění nepřiznání bonifikace žalovaná uvádí, že dostatečně popsala podmínky projektu, jejichž součástí byla i bonifikační kritéria Průmyslu 4.0 a Cíle mise Národní RIS3 Strategie. Nepřiznání bonifikací bylo proto srozumitelně odůvodněno poradním orgánem. Žalovaná navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[8] Stěžovatelka se v replice ohrazuje proti tvrzení, že neuvedla důvody, které by měly vést k pochybnostem o procesu hodnocení a opakuje svou kasační argumentaci, tzn. vyjadřuje nesouhlas s dostatečností odůvodnění o nenaplnění bonifikačních kritérií a zdůrazňuje význam předchozích rozsudků městského soudu.

pokračování

3. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje tři skupiny námitek. (1.) Městský soud nesprávně posoudil nedostatečnost odůvodnění rozhodnutí žalované o nepodpoření projektu, (2.) napadený rozsudek byl překvapivý z důvodu rozporu s předchozí rozhodovací praxí městského soudu a (3.) nesprávně byla posouzena také nepřezkoumatelnost rozhodnutí o nepřiznání bonifikace.

3. 1. Rozhodnutí žalované bylo dostatečně odůvodněno a je přezkoumatelné

[10] Stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že ačkoliv zákon o podpoře výzkumu obsahuje zvláštní úpravu rozhodování, nezabývá to žalovanou povinností zdůvodnit rozhodnutí alespoň základním způsobem. Z rozhodnutí prý musí být patrné přinejmenším základní úvahy, jelikož právě žalovaná je jako poskytovatelka podpory odpovědná za průběh veřejné soutěže. Závěr soudu, že žalovaná neměla povinnost se vypořádat v odůvodnění rozhodnutí s rozporu v názorech oponentů, považuje stěžovatelka za rozporný s čl. 36 odst. 1 Listiny. Kvůli nedostatečnému odůvodnění totiž vyvstávají pochybnosti, proč byl názor jednoho oponenta upřednostněn před jiným.

[11] Proces hodnocení návrhů projektu probíhá podle § 21 odst. 6 zákona o podpoře výzkumu tak, že odborný poradní orgán „provede vlastní, objektivní a nezájaté hodnocení návrhů projektů podle vyhlášených pravidel a kritérií veřejné soutěže ve výzkumu, vývoji a inovacích s přihlédnutím k posudkům oponentů. O výsledku hodnocení každého návrhu projektu zpracuje odborný poradní orgán protokol.“ Podle § 21 odst. 7 zákona o podpoře výzkumu následně poradní orgán „protokoly o hodnocení návrhů projektů a výsledný návrh pořadí všech návrhů projektů ve veřejné soutěži ve výzkumu, vývoji a inovacích předloží poskytovateli, který je povinen rozhodnout o výběru návrhů projektů a zveřejnit výsledky veřejné soutěže ve výzkumu, vývoji a inovacích ve vyhlášené hodnotící lhůtě. Poskytovatel může rozhodnout v rozporu s doporučením odborného poradního orgánu, pokud písemně zdůvodní toto rozhodnutí a jeho zdůvodnění v protokolu a zveřejní své rozhodnutí a jeho zdůvodnění na svých webových stránkách. Poskytovatel umožní uchazeči se seznámit s výsledkem hodnocení jeho návrhu projektu ve veřejné soutěži ve výzkumu, vývoji a inovacích, včetně zdůvodnění a poskytnutí oponentních posudků k jeho projektu bez uvedení osobních údajů oponentů.“ Pro rozhodování o nepřijetí návrhu projektu do veřejné soutěže platí výluka působnosti správního řádu zakotvená v § 21 odst. 11 zákona o podpoře výzkumu. Je však třeba zmínit také § 177 odst. 1 správního řádu, podle kterého se „základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 až 8 použijí při výkonu veřejné správy i v případech, kdy zvláštní zákon stanoví, že se správní řád nepoužije, ale sám úpravu odpovídající těmto zásadám neobsahuje.“

[12] Z citované právní úpravy je patrné, že vyloučí-li zvláštní zákon působnost správního řádu, i nadále se použijí základní zásady činnosti správních orgánů. Zákon však mezi základní zásady neřadí požadavky na kvalitu odůvodnění správního rozhodnutí, např. co do jeho délky či podrobnosti. Z citovaných zákonných ustanovení vyplývá, že zákonodárce vytvořil zvláštní způsob rozhodování o podpoře, jehož základní obrysy lze shrnout následovně:

- Odborný poradní orgán objektivně a nezájatě hodnotí projekty podle vyhlášených pravidel a kritérií veřejné soutěže s přihlédnutím k posudku oponentů.

- Poskytovatel má povinnost na základě podkladů odborného poradního orgánu rozhodnout o výběru návrhů a zveřejnit výsledek.
- Povinnost rozhodnutí písemně odůvodnit má poskytovatel pouze v případě, že se odchýlí od názoru odborného poradního orgánu.
- Poskytovatel musí v každém případě uchazečům zpřístupnit hodnocení jejich projektu včetně zdůvodnění a poskytnutí oponentních posudků.

[13] Je zřejmé, že zákonodárce dbal na to, aby byl uchazeč o podporu vždy seznámen s důvody finálního rozhodnutí poskytovatele. Jelikož se pořadí projektů bude odvíjet především od odborného hodnocení poradním orgánem, je logické, že se uchazeč dozví odůvodnění primárně z odborných podkladů, z nichž při rozhodování vychází také poskytovatel. Podle zákona je odůvodnění ve formě zpřístupnění odborných podkladů nedostačující, rozhodne-li poskytovatel odlišně od doporučení odborného orgánu. V takovém případě musí poskytovatel rozhodnutí písemně odůvodnit. Popsaná konstrukce podle NSS respektuje zajištění smyslu odůvodňování rozhodnutí, kterým je seznámení adresáta s jeho důvody. Tvrdí-li tedy stěžovatelka, že základní myšlenkové úvahy žalované musí být obsaženy přímo v rozhodnutí, mýlí se. Zákon totiž umožňuje, aby odůvodnění plynulo z hodnotící dokumentace jako celku. NSS se proto ztotožňuje s popsáním výkladem zákona o podpoře výzkumu, který zastává městský soud.

[14] Součástí napadeného rozsudku jsou také citace judikturních východisek k soudnímu přezkumu rozhodnutí o nenárokových dotacích (bod 26). Městský soud nejprve odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/17, podle kterého není na dotaci právní nárok. Dále zmínil rozsudek ze dne 30. 9. 2015, čj. 9 Ads 83/2014-46 (č. 3324/2016 Sb., body 31 a 32), ve kterém se rozšířený senát NSS vyjádřil k rozsahu přezkumu rozhodnutí o nenárokových dotacích tak, že *„případný soudní přezkum je omezen na posouzení řádného procesu, který garantuje rovnou ochranu práv a rovné zacházení se všemi žadateli za obecným způsobem stanovených podmínek. Zjednodušeně řečeno žadatel nemá právo na „výsledek“, ale na „řádný proces“ s ním související. Ten je určen právními předpisy, podmínkami danými v dokumentech, na které právní tituly poskytnutí dotace odkazují, respektive základními procesními zásadami určujícími postup orgánů veřejné moci v právním státě. Prostor pro uvážení správního orgánu má vždy své limity. Ty jsou buď stanoveny zákonem, nebo si je musí správní orgán vymezit ve své rozhodovací praxi sám a následně je také dodržovat. Předem stanovená kritéria pro rozhodování nesmí být excesivní, tj. nemohou například stanovovat diskriminační podmínky, na základě kterých by mělo být rozhodováno. Stejně tak nesmí být excesivní či svévolná aplikační praxe poskytovatelů dotace. Při rozhodování je nutné zohlednit konkrétní okolnosti daného případu a dbát na to, aby při skutkově shodných nebo podobných případech nevznikaly nedůvodné rozdíly. Rozhodnutí musí být řádně odůvodněno.“* Kromě městským soudem zmiňovaného přezkumu řádnosti procesu NSS považuje za vhodné zdůraznit, že rozšířený senát mezi požadavky zákonnosti zahrnul i řádnost odůvodnění rozhodnutí. Dodržení požadavku řádného odůvodnění je však třeba vykládat v kontextu předem stanovených kritérií, která podle citované judikatury určují rámec pro rozhodování o dotaci. Při rozhodování podle § 21 odst. 7 zákona o podpoře výzkumu je vzhledem ke specifické konstrukci odůvodňování nutné přezkoumávat řádnost odůvodnění rozhodnutí z hodnotící dokumentace jako celku.

[15] V posuzovaném případě se z obsahu správního spisu podává, že žalovaná společně s rozhodnutím zpřístupnila stěžovateli posudky všech tří oponentů, souhrnnou hodnotící

pokračování

zprávu zpravodaje, protokol z hodnocení návrhu projektu stěžovatelky předsednictvem žalované a protokol z hodnocení návrhu projektu odborným poradním orgánem. Z dokumentů a napadeného rozhodnutí vyplývá, že ačkoliv byl projekt stěžovatelky dvěma oponenty, zpravodajem a odborným poradním orgánem doporučen k podpoře, nebyl úspěšný kvůli nedostatku finančních prostředků.

[16] NSS se domnívá, že žalovaná uvedeným postupem naplnila popsání judikaturní požadavky na rozhodování o nenárokových dotacích. Ze správního spisu vyplývá, že v zadávací dokumentaci bylo výslovně uvedeno, že žalovaná měla pro program stanoven omezený rozpočet (konkrétně 1,35 miliard Kč), tudíž stěžovatelce muselo být zřejmé, že některé projekty nemusí být podpořeny z důvodu nedostatku finančních prostředků. NSS souhlasí s vyjádřením žalované, že určení, na které projekty již nezbyvají finance v rozpočtu, je skutečně jen mechanickou úvahou, kterou nelze smyslně odůvodnit jinak než způsobem, který zvolila žalovaná. Neexistuje-li totiž finanční nárok na podporu, je dostačující, pokud žalovaná konstatovala, že jí na podporu projektu stěžovatelky nezbyly finanční prostředky, byť byl odborným poradním orgánem doporučen k podpoře.

[17] Jakkoliv lze stěžovatelce přisvědčit potud, že by bylo možné rozhodnutí odůvodnit transparentněji (například zveřejněním pořadníků s bodovým hodnocením a informacemi o tom, které projekty ještě obdržely podporu a které již nikoliv), na samotném závěru o přezkoumatelnosti rozhodnutí to nic nemění, jelikož z rozhodnutí žalované ve spojení s předem deklarovaným omezeným rozpočtem je důvod nepodpoření projektu zřejmý. Městský soud tedy správně konstatoval, že žalovaná dostatečně odůvodnila, proč nebyl návrh projektu stěžovatelky úspěšný.

[18] Tvrdí-li stěžovatelka, že i kdyby žalovaná nemusela podle zákona podrobněji odůvodnit rozhodnutí, vyplývá jí tato povinnost z čl. 36 odst. 1 Listiny, uvádí k tomu NSS, že z principu právního státu a omezení zásahů státní moci jen na případy stanovené zákonem (čl. 2 odst. 2 Listiny) skutečně plyne povinnost státních orgánů postupovat předvídatelným a přezkoumatelným způsobem. Pouze je třeba poněkud korigovat námitku porušení práva na spravedlivý proces, k níž stěžovatelka odkazuje na čl. 36 odst. 1 Listiny. Jednak se totiž právo na spravedlivý proces nevyčerpává tímto jedním ustanovením, jelikož se jedná o množinu základních práv, podřaditelnou (zejména díky judikatuře Evropského soudu pro lidská práva) pod souhrnný institut práva na spravedlivý proces, a dále je třeba připomenout, že čl. 36 odst. 1 zakotvuje právo domáhat se stanoveným způsobem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu. Z povahy věci proto na případ stěžovatelky nedopadá právo na přístup k soudu (žalovaná není soudem), takže zbývá právo domáhat se stanoveným způsobem svého práva u jiného orgánu. Jak dále uvedl Ústavní soud (nález sp. zn. III. ÚS 22/20 ze dne 5. 10. 2020), *právo každého domáhat se stanoveným postupem svého práva podle čl. 36 odst. 1 Listiny se nevztahuje pouze k ústavně zaručeným základním právům a svobodám. V řízení o podané žádosti o udělení státního občanství proto sice neexistuje základní právo na jeho nabytí („právo na výsledek“), avšak základní právo na to, aby proces domáhání se práva každého probíhal způsobem, který je zákonný, korektní, rozumný, předvídatelný a přezkoumatelný („právo na respektování stanoveného postupu“).*

[19] Stěžovatelka má proto pravdu, že z právě zmíněného práva na respektování stanoveného postupu má i právo na odůvodnění rozhodnutí a že orgánům veřejné moci je zakázána svévole. Je totiž nepřijatelné, aby se stát dopouštěl autoritativních zásahů do právní sféry jednotlivce, aniž by tento zásah odůvodnil (srov. nález Ústavního soudu ze dne

11. 10. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 5/16). NSS však má za to, že v posuzovaném případě je zjevné, že stěžovatelka obdržela dostatečné odůvodnění rozhodnutí, přičemž podrobnější argumenty byly obsaženy v navazujících dokumentech. Rozdělení odůvodnění do více dokumentů nic nemění na skutečnosti, že stěžovatelka měla k dispozici podrobné hodnocení projektu, na jehož základě bylo následně sestaveno pořadí návrhů projektů a konstatováno, že na podporu projektu stěžovatelky již žalovaná nemá dostatek finančních prostředků. Popsaný způsob odůvodnění rozhodnutí považuje NSS za korektní a odpovídající povinností, které právní řád klade na žalovanou. Stěžovatelka totiž měla reálnou možnost blíže se seznámit s důvody, které vedly žalovanou k nepodpoření jejího projektu, a současně si ověřit, že na podporu návrhů byla přiděleno jen omezené množství finančních prostředků.

[20] K námitce upřednostnění názoru jednoho z oponentů NSS uvádí, že ze správního spisu neseznal, že by takto žalovaná v posuzované věci postupovala. Výsledné hodnocení projektu stěžovatelky se totiž skládalo z celkového součtu bodů, které projektu udělili všichni tři oponenti. Ze souhrnné hodnotící zprávy zpravodaje vyplývá, že navrhl zvýšení celkového počtu bodů z 210 bodů na 269 bodů. Z Protokolu hodnocení návrhu projektu stěžovatelky odborným poradním orgánem se dále podává, že odborný poradní orgán nakonec navrhl zvýšení celkového počtu bodů na 236 bodů, což potvrdilo také předsednictvo žalované. Ačkoliv NSS nepopírá, že se značné bodové rozptyly v hodnocení jednotlivých oponentů nemusí jevit jako obvyklé, nelze z postupu žalované seznat, že by byl upřednostněn jeden z oponentů, jak stěžovatelka tvrdí. Ze správního spisu naopak vyplývá, že zpravodaj a následně i odborný poradní orgán korigovali hodnocení jednoho z oponentů. Nelze se proto ztotožnit s námitkou, že rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné, protože se žalovaná nevypořádala s rozpory v názorech oponentů. Zejména však NSS opakovaně zdůrazňuje, že důvodem nevyhovění návrhu stěžovatelky nebyly negativní odborné posudky (odborný poradní orgán projekt stěžovatelky doporučil k podpoře!), nýbrž nedostatek finančních prostředků na uspokojení všech předložených projektů.

[21] NSS proto uzavírá, že námitky stěžovatelky proti posouzení nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o nepodpoření projektu nejsou důvodné.

3.2. *Napadený rozsudek nemohl být pro stěžovatelku překvapivý*

[22] V části kasační stížnosti brojící proti překvapivosti napadeného rozsudku stěžovatelka poukazuje na rozpor s rozsudkem městského soudu ze dne 26. 6. 2015, čj. 9 A 22/2012-71, ve kterém prý byla konstatována povinnost poskytovatele podrobně odůvodňovat rozhodnutí podle § 21 odst. 7 zákona o podpoře výzkumu. V dalším rozsudku ze dne 17. 12. 2024, čj. 10 A 95/2023-61, městský soud dokonce konstatoval, že součástí rozhodnutí o podpoře musí být také údaje o bodových hranicích, aby bylo možné posoudit, zda by na přiznání podpory mělo vliv udělení bonifikace. S takto nastaveným standardem odůvodňování je napadený rozsudek v rozporu.

[23] NSS již v předcházejících odstavcích vyložil, že ze zákona ani z ústavního pořádku neplyne povinnost podrobněji odůvodňovat přímo samotné rozhodnutí o ne/podpoře návrhu projektu a postačuje, vyplývá-li odůvodnění rozhodnutí ze všech dokumentů, které jsou navrhovatel v souvislosti s rozhodnutím sděleny a poskytnuty. K tomuto závěru ostatně směřuje také znění důvodové zprávy k zákonu o podpoře výzkumu, na kterou v napadeném rozsudku odkázal městský soud (body 30-31). Navíc v situaci, kdy byl první z citovaných rozsudků (čj. 9 A 22/2012-71) městského soudu zdejším soudem zrušen (byť

pokračování

z jiných důvodů), nelze oprávněně tvrdit, že v něm městský soud nastavil jakýsi standard, se kterým je nyní napadený rozsudek v rozporu.

[24] Ke druhému z rozsudků městského soudu (čj. 10 A 95/2023-61) NSS upozorňuje, že stěžovatelkou citovanou pasáž nelze číst izolovaně. Z rozsudku totiž vyplývá, že městskému soudu nebylo z odůvodnění rozhodnutí ani znění jiných dokumentů zřejmé, jakým způsobem lze jedno z bonifikačních kritérií naplnit. Městský soud navíc výslovně uvedl, že odůvodnění nemusí být zřejmé přímo z rozhodnutí, ale v souladu se zvláštní úpravou může být patrné i z jiných dokumentů. Právě proto při svém rozhodnutí vycházel ze znění Protokolu z hodnocení návrhu projektu odborným poradním orgánem, nikoliv z obsahu samotného rozhodnutí o podpoře návrhu projektu (bod 33).

[25] Již z uvedené reprodukce stěžovatelkou odkazovaného rozsudku městského soudu je zjevné, že nyní posuzovaný případ je podstatně odlišný a napadený rozsudek nemůže být pro stěžovatelku překvapivý. Vyplývá-li totiž odůvodnění z hodnotící dokumentace jako celku, je to zcela v souladu s přístupem, který městský soud zvolil ve druhém z citovaných rozsudků. Naopak nutnost uvádět přímo v rozhodnutí o ne/podpoře projektu bodovou hranici nevyplývá z rozhodovací praxe městského soudu ani ze žádného právního předpisu.

[26] Je tedy zřejmé, že městský soud ve své předchozí rozhodovací praxi nenastavil stěžovatelkou tvrzený standard odůvodňování rozhodnutí podle § 21 odst. 7 zákona o podpoře výzkumu, který by ho následně zavazoval. Námitka překvapivosti rozhodnutí je proto nedůvodná.

3.3. Odůvodnění nepřiznání bonifikace bylo přezkoumatelné

[27] Třetí námitka stěžovatelky spočívá v tom, že městský soud v napadeném rozhodnutí nesprávně posoudil nepřezkoumatelnost odůvodnění nepřiznání bonifikace. Žalovaná odůvodnila neudělení bodů nesplněním principů Průmyslu 4.0 a Cíle mise Národní RIS3 Strategie. Stěžovatelka nesouhlasí s napadeným rozsudkem, ve kterém městský soud uvedl, že neudělení bonifikace bylo odůvodněno dostatečně a srozumitelně, jelikož podle ní naopak hodnotící protokol zcela postrádal důvody nepřiznání bodů. Z odůvodnění rozhodnutí není patrná žádná úvaha o tom, z jakých důvodů nebyla splněna požadovaná kritéria. Ve vztahu k RIS 3 Strategii chybí rozvedení, v čem spočíval požadavek odborného orgánu na kvantifikaci zvoleného cíle.

[28] NSS již výše vyložil, že odůvodnění rozhodnutí o nepřiznání podpory podle § 21 odst. 7 zákona o podpoře výzkumu se může nacházet ve všech dokumentech, které jsou žadateli poskytnuty v návaznosti na rozhodnutí o výsledcích veřejné soutěže. Z Protokolu z hodnocení návrhu projektu odborným poradním orgánem vyplývá, že nepřiznání bonifikací bylo odůvodněno „*nenaplněním principů Průmyslu 4.0 a nedostatečným popsáním zaměření návrhu projektu vůči zvolené oblasti RIS3 mise.*“ Odůvodnění je uvedeno také v Souhrnné hodnotící zprávě zpravodaje. Předpoklady pro naplnění bonifikačních kritérií byly navíc podrobně popsány v Příloze č. 5 zadávací dokumentace – hodnotící proces, která také v podrobnostech odkazuje na další dokumenty.

[29] NSS připomíná, že podle jeho konstantní judikatury se za nepřezkoumatelné rozhodnutí považuje až takové rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jaké skutečnosti považuje správní orgán za rozhodné, popř. na jakých úvahách správní orgán své rozhodnutí založil. Podle názoru NSS je proto dostačující, pokud žalovaná konstatovala nepřiznání bonifikace

z důvodu nesplnění předem stanovených kritérií, která byla podrobně popsána v příloze Zadávací dokumentace a navazujících dokumentech. Uvedený způsob odůvodnění totiž umožňuje ověřit, zda stěžovatelka bonifikační kritéria naplnila.

[30] Proto se NSS ztotožňuje se závěrem městského soudu, že rozhodnutí o nepřiznání bonifikace bylo přezkoumatelné. O nepřezkoumatelnost rozhodnutí by se jednalo v případě, kdy by nebylo patrné, jaká kritéria stěžovatelka nesplnila. K tomu však v posuzované věci nedošlo, a proto je tato kasační námitka také nedůvodná.

4. Závěr a náklady řízení

[31] S ohledem na výše uvedené dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[32] O náhradě nákladů řízení rozhodl NSS v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, žalovanému pak v souvislosti s tímto řízením nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. dubna 2025

Vojtěch Šimíček
předseda senátu